

[Erling Olsen]

Der er nogle partier, har man kunnet læse i pressen, der synes at tro, at Danmarks vigtigste energipolitiske problem er at få truffet en meget hurtig beslutning om overgang til kernekraft. Selv om man måtte være positiv over for kernekraften, kan det ikke være rigtigt at jage en beslutning igennem. Der er her tale om forsyningsmæssigt, investeringsmæssigt og sikkerhedsmæssigt så afgørende beslutninger, at vi ligesom må afvente de redogørelser, der er sat i gang, både om problemerne omkring affaldet og om de økonomiske problemer. Investeringer i kernekraftanlæg er jo formidable, og de må sættes ind i en større sammenhæng, men her gælder det altså om at have et rimeligt beslutningsgrundlag, før man træffer afgørelserne. Derfor er vi i socialdemokratiet indstillet på at afvente de undersøgelser, der er sat i gang, afvente en afklaring på disse områder, før vi træffer en endelig beslutning om kernekraften.

Men se, selv om vi skulle få valutariske resultater af vores energipolitiske indsats, så vil det på ingen måde kunne klare vores almindelige betalingsbalanceproblem. Vi har et problem, der også hænger sammen med den almindelige internationale konjunktur. Vores betalingsbalance vil fortsat vise betydelige underskud, og vi vil få meget svært ved forsat at dække dem, medmindre vi hele tiden sørger for at nedbringe vores underskud. Derfor må vi altså forsat satse på en forbedring af den internationale konkurrenceevne, og det er et resultat af et meget udviklet samspil af forskellige faktorer, produktudvikling, fornyelse osv. Men det er altså også et spørgsmål om at holde indkomstniveauets stigning nogenlunde i ave, og vi kan ikke komme uden om at føre indkomstpolitik her i landet, hvis vi skal klare vores betalingsbalanceproblem og vores beskæftigelsesproblem.

Det centrale i indkomstpolitikken er ganske enkelt, at vi alle sammen holder os lidt på måtten af hensyn til fællesskabet. Det har i og for sig også været ideen i det, vi har gjort her i 1977. For lønindkomsterne er der sat forskellige grænser ved den overenskomstfornyelse, vi havde. Man tog særligt hensyn til de dårligt stillede, men ellers blev der lagt snævre rammer for lønudviklingen. Tilsvarende lagdes der gennem pris- og avancelovgivningen, fastlåsning af tantiemer osv., ganske snævre bånd på de beløb, som ejerne

kunne trække ud af virksomhederne i stedet for at investere dem. Derfor var der på kort sigt balance i indkomstpolitikken, idet man havde både bånd på lønningerne og bånd på de selvstændiges indkomster, på det, der kunne trækkes ud af virksomhederne.

I det omfang, indkomstpolitikken lykkes og vi øger produktion og eksport, skabes der jo nogle værdier i virksomhederne, en indtjening, der bliver stående. Den vil i første omgang skabe arbejdspladser, men i de kommende år vil den nok kunne trækkes ud af virksomhederne til glæde for ejerne. Derfor: skal indkomstpolitikken fortsætte, er man altså nødt til at give lønmodtagerne en medejendomsret til de værdier, der opsamles i virksomhederne som følge af deres løntilbageholdenhed. Det synes vi også andre partier i folketinget må kunne indse.

I socialdemokratiet har vi gentagne gange understreget nødvendigheden af et første effektivt skridt frem mod økonomisk demokrati, og nu synes vi, at andre partier skulle gå positivt ind i drøftelserne om medejendomsret. Vi har med tilfredshed noteret, at vi får endnu et grundlag at drøfte disse ting på, idet statsministeren har meddelt, at regeringen nu nedsætter et udvalg med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter, der skal fremkomme med forslag til løsning af problemerne omkring lønmodtagernes medejendomsret og medbestemmelse.

Skal vi fastholde indkomstpolitikken på længere sigt, og det mener jeg oplagt at vi skal, så må vi også gøre noget ved kapitalgevinsterne på jord og fast ejendom. Vi har i augustforlig I en bestemmelse om, at vi skal sikre en rimelig beskatning af den del af kapitalgevinsterne, der ligger ud over den almindelige inflationsstigning. Da det kun drejer sig om den del, der ligger ud over den almindelige inflationsstigning, da vi har en klar aftale om en rimelig beskatning på dette område, og da der findes et utal af tekniske muligheder for at gøre det på en menneskelig rigtig måde, som ikke jager folk fra hus og hjem, så burde folketinget ret hurtigt kunne finde frem til en løsning på dette område. Vi må i hvert fald holde et vågent øje med, at de inflationsstigninger, som har skabt mulighed for belåning af faste værdier, ikke udnyttes til at finansiere et øget forbrug. Vi har også i socialdemokratiet med glæde konstateret, at regeringen vil holde et vågent øje med,